

ТЕХНОЛОГІЗАЦІЯ ТА ФОРМАЛІЗАЦІЯ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ

Вплив жорсткої «вертикалі державної влади» на зміст і темпи реформування національної системи освіти, встановлення тотального контролю органів державного управління освітою, заснованого на можливостях сучасних ІТ технологій за контингентом викладачів і студентів ВНЗ, зумовлює переоцінку змісту підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації керівних кадрів національної системи освіти, що мають забезпечувати функціонування механізмів організаційної взаємодії в освіті та використовувати технології і методи запобігання проявам негативних процесів в них.

Основною тенденцією розвитку управлінської думки ХХ – початку ХХІ ст. є прагнення наповнити науковим змістом поняття «управління» та – для досягнення цієї мети ведуться безупинні дебати про те, чи можливо досягти втілення цього положення у реальності. Протиріччя між вимогами науковості, раціональності, з одного боку, та реальною поведінкою людей – з іншого, являють собою суттєві методологічні проблеми; ці протиріччя стимулюють розвиток теорії управління, що являє собою систему принципів, методів та технологій управління, розроблених на основі інформації, отриманої як емпіричним шляхом, так і в результаті використання досягнень різних конкретних наук. Управління має власне джерело пізнання – практику та, крім того, поповнюється знаннями з різних дисциплін, без яких воно просто не змогло б розвиватися.

За всієї різноманітності методів керівництва творчими науково-педагогічними колективами можна виокремити ті, що демонструють наскільки раціонально, а відтак і ефективно, з погляду розвитку творчої роботи здійснюється керівництво. Для того, щоб колектив міг чітко діяти та розвиватися, його керівництво має успішно справлятися з рядом функцій.

Для того, щоб управляти стійкими та злагоджено діючими науково-педагогічними кадрами, особливо такими, що включають молодих науково-педагогічних працівників, які тільки оволодівають навичками проведення наукового дослідження та педагогічної діяльності, для ефективного стимулювання їх роботи, потрібно формувати дослідницькі команди; проводити науково-освітні заходи; займатися розробкою технологій та методів їхньої взаємодії; залучати молодих педагогів, науковців до організації і впровадження освітніх програм (навчальних курсів, практичних, семінарів); формувати Інтернет-портали для електронних бібліотек. Проводити підготовку, перепідготовку і підвищення кваліфікації керівних кадрів національної системи освіти, яка повинна передбачати вивчення таких важливих навчальних дисциплін як «Електронне урядування», «Захист персональних даних», «Електронний документ і документообіг» та ін., що мають розкривати генезис, сутність, зміст, форми та механізми організаційних відносин в освіті.

Також є труднощі з налагодженням зовнішніх центрів інформації та підтримкою контактів між різними галузями науки і освіти й між наукою, освітою та практикою. Сам механізм передачі інформації ззовні в мікросередовище кафедри, а потім її інтерпретація цікавить нас рівно настільки, наскільки він залежить від впливу на нього конкретних суспільних сил. Так, наприклад, спостерігається очевидне протиріччя між інтересами

педагогів та науковців і адміністраторів: перші зацікавлені у скороченні до мінімуму адміністративної звітності, а другі прагнуть до її збільшення.

Тому потрібно, по-перше, взяти за основу науково-технічної політики й розвитку науково-технічного потенціалу країни підготовку висококваліфікованих наукових кадрів, без чого принципово неможливо створити й впровадити сучасні і перспективні технології, конструкції, прилади, системи тощо, які становлять основу наукомісткої продукції й визначають сам науково-технічний прогрес.

По-друге, варто вдосконалювати саму технологію підготовки наукових кадрів через аспірантуру - технологію, засновану на використанні новітніх форм організації наукових досліджень на базі новітніх систем навчання й обміну науковою інформацією з використанням комп'ютерних мереж.

По-третє, доцільно вжити нагальні заходи щодо відновлення зруйнованих зв'язків між вишівським, академічним і галузевим секторами науки з метою інтеграції їхніх зусиль для вирішення невідкладних науково-технічних проблем.

Це ті мінімальні та нагальні пріоритети, на яких повинна акцентуватися нині державна політика в галузі освіти для подолання насущних проблем та відведення катастрофи вітчизняного освітнього простору. Враховуючи, що обговорення доктрини розвитку освіти і науки на місцях було суто формальним, імітаційним, відтак воно не торкнулося реальних проблем та залишило байдужими науковців та педагогів, бо вони в основній масі нині все більше сприймають себе саме як посадовців, які ставляться до всього упереджено, з консервативної позиції. А рівень освіти нації визначає її науковий потенціал, який, у свою чергу, є рушієм прогресу. Це – банальна істина, тому категорично не можна розглядати науку без освіти, яка є тим ґрунтом, в якому зароджується, формується і функціонує дійсна, така необхідна нам, наукова творчість.